

TÍÐARGREIN

eitt ára degnum

Teir tríggir floksformenninir
undirskriva samgonguskjalið

fjóláttaða, samstundis sum hon leggur upp fyri avbjóðingarnar við lívfrøðiligari javnvág, tryggjar eitt sunt ognarbýti og loysir spurningin um ognarrættin hjá útlendingum.

Vit fáa eisini nýggja lóg og reglur um ferðavinnuna. Hetta skal skapa gróðrarbotn fyri størri vøkstri í vinnuni, men eisini tryggja, at vit menna hávirðisvørur og-tænastur, samstundis sum vit ansa eftir náttúruni og bygdasamfelgunum. Somuleiðis fyrireika vit nýggja lóg-gávu um kreativar vinnur.

Sum ein táttur í øktum vinnu-

ligum frælsi hava vit givið siðbundnum føroyskum mati rúmari ræsir at finna leiðina út á marknaðin á ein lógligan hátt.

Tjóðskaparlaga frælsið

Í Framsókn vilja vit, at Føroyar taka ábyrgd av sær sjálvum, og at vit gerast ein sjálvberandi, frælsur og sjálvstøðugur limur í heimsfelagsskapinum. Vit taka eitt týðandi stig á leiðini til at staðfesta okkara samleika og støðu sum tjóð, nú vit smíða eina føroyska stjórnarskipan, sum Føroya fólk

skal atkvøða um á fólktaatkvøðu næsta ár.

Vit stremba støðugt eftir at sita til borðs, har millumtjóða avgerðir verða tiknar. Tí reka vit ein málvisan uttanríkispolitikk. Vit hoyra frá Sambandsflokkinum, at vit í hesum eru á konfrontatiónskós móti dønnum. Til tað er bert at siga, at ger tað dønnum ilt, at vit fegin vilja taka ábyrgd av okkum sjálvum, ja so eru vit mestur á konfrontatiónskós. Men so hava danir ein trupulleika – ikki vit.

Um ársskið tað vit yvir út-

lendingamál. Vit gera so sjálv av, hvør kann búgva í Føroyum, samstundis sum vit taka ábyrgdina av okkara limaskapi í heimssamfelagnum.

Vit samráðast í lötuni um yvirtøku av loftrúminum, og vit hava funnið eina semju við danskar myndugleikar um arbeiðssetningin. Yvirtøkan er býtt í tveir partar. Hin fyrri er fyrisitingarligi parturin av inn- og útflúgvungunum, hin seinni formliga yvirtøkan av sjálvum loftrúminum, sum krevur heldur longri tíð at fremja.

Vit samráðast eisini við bankarnar um at taka persónsdata og onnur bankadata heimaftur til Føroya og at viðgera hesi, har tað gagnar samfelag okkara best.

Vit hava støðugt mint á, at fleiri stórar nýskipanir eru neyðugar fyri at styrkja samfelag okkara og harvið gera tað alsamt frælsari. Vit fegnast um, at vit nú hava fingið glið á summar teirra. Ein er sum longu nevnt nýskipingin av fiskivinnuni. Vit eru eisini komin væl áleiðis við tí altavgerandi pensjónsmálinum og rokna við at fáa eina breiða semju í heyst. Her skal lorast nakað frá øllum síðum, so vit fáa eina brúkiliga javnvág millum ta privatu og ta samhaldsføstu uppsparingina.

Landsstýrið hevur nú eisini fingið eitt álít um at nýskipa heilsuverkið, sum vit sum heild kunnu taka undir við. Tað avgerandi má ikki vera, hvussu nógv sjúkrahús vit hava, men at vit í Føroyum hava eina so góða, vælvirkandi og tryggja heilsutænastu, sum tilber. Samstundis mugu vit gera okkum púra greitt, hvørjar viðgerðir, vit skulu hava í Føroyum, og hvørjar tænastur, vit heldur eiga at keypa uttanlands, um eitt nú grundarlagið undir serlæknum kann vera ov veikt í Føroyum.

Tjóðskaparlaga sjálvbjargnið veldst fyrst og fremst um fólk, sum býr og virkar her. Vit fegnast um, at vit nú fjølgast aftur í Føroyum. Tað er eisini hugaligt, at samgongan hevur givið teimum lesandi breiðari frálærutilboð og betri búskaparlaga grund undir lesnaðinum, eins og hon arbeiðir miðvíst við lista- og mentanarpolitikkinum. Dyggasta grundarlagið undir tíðarhóskandi samfelagnum er ein tíðarhóskandi skúli – sama um vit hugsa um barnaskúla ella miðnáms. Vit fara enn sum áður at leggja stóran

dent á hetta – herundir á okkara hjartamál, sum er fáa skúlunum nógv meira av føroyskum lesitilfari. Støða okkara í løgtinginum gevur okkum sera góðan møguleika at arbeiða fyri skúla og mentan.

Vandi er í hvørjari vælferð

Tað gongur væl í Føroyum, og nú eisini hjá tí almenna. Fyri fyrstu ferð í átta ár fara vit nú aftur at hava avlop á figgjarlógini. Men tað er altavgerandi fyri øll okkara frælsi – bæði tað persónliga, tað vinnuliga og tað tjóðskaparlaga – at vit ikki aftur kollsigla føroyska landshúshaldid, soleiðis sum undanfarin stýri hava gjørt fleiri ferðir.

Eisini á hesum avgerandi øki hava vit eina góða støðu í løgtinginum. Framsókn fer at berjast fyri, at hetta ikki hendir aftur. Í samgonguni mugu vit vísja hvønn annan um, at vit hava lært av søguni, og at vit tí fara at stýra búskapinum við skili og við fastari hond, tá tað krevst. Tí taka vit nú málvis stig fyri at fáa langtíðarhaldføri í almenna búskapin.

Fyrst og fremst mugu vit sleppa okkum burtur úr teimum oyðandi búskaparlugu sveiggjunum. Størsta orsøkin til at fara av knóranum eru vantandi vilji ella evni til at halda aftur. Vit fegnast um, at vit nú eru farin at byggja upp aftur óheftar búskaparstovnar, sum kunnu hjálpa okkum við hesum, og sum duga og tora at vegleiða myndugleikarnar og um neyðugt at siga okkum ímóti. Vit eiga harafturat at samtykkja og brúka konjunkturlógina, soleiðis sum Framsókn hevur skotið upp.

Samstundis mugu vit ásanna, at kommunalu búskapirnir tilsamans nú eru so stórir í mun til landsbúskapin, at vit bert kunnu tálma sveiggjunum við at fáa kommunurnar til at taka avgerðir í samsvari við tær, vit eru noydd at gera í løgtingi og landsstýri. Gerst hetta ikki við semjum, má tann fasta hondin taka um endan.

Meðan privati geirin ikki ger tær heilt stóru iløgurnar í lötuni, gongur tað almenna á odda við at seta alt ov nógv og stórt í gongd í senn. Vit noyðast næstu árin at minka um okkara ætlanir, útseta onkrar iløgur og endurmeta um aðrar. Vit mugu ikki máa støðið undan aftur tí tíðarhóskandi samfelagnum og teimum trimum frælsunum.